

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, Ο ΛΑΪΚΟΣ ΗΡΩΔΗΣ

LAWRENCE DURRELL

Μετάφρ. ΜΙΧ. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΗ

Τὴν Τρίτη ἀράζουμε στὸ παλιὸ λιμάνι καὶ βρίσκουμε τὸν μικρὸν Ἰβάν Τζάριαν πὺ χοροπηδῶντας στὰ σκαλοπάτια τῆς μεγάλης σκάλας, κάτω ἀπὸ τὸ λεοντάρι τοῦ Ἀγ. Μάρκου, διάζεται νὰ μᾶς φθάση. Μᾶς ἐπερίμενε γιὰ νὰ μᾶς ἀναγγεῖλη τὸ μεγάλο γεγονός: Ὁ Καραγκιόζης ἦλθε στὴν πόλη καὶ θὰ δώσῃ παράσταση ἀπόψε...

Ἔτσι τὰ παιδιὰ τῆς πόλης καί, φυσικά, ὅλοι

οἱ χωρικοὶ θὰ πᾶνε στὴν παράσταση. Ἐστείλαμε τὸ Σπύρο νὰ ἀγοράσῃ εἰσιτήρια γιὰ ὅλους μας καὶ περνοῦμε τὸ ἀπόγευμα καθισμένοι στὴν Ἐσπλανάδα, πίνοντας λεμονάδες μέσα στὴν ἄσπρη καθάρια λάμψη τοῦ ἥλιου καὶ ἀκούγοντας γύρω μας τὸν χαρακτηριστικὸν ἦχο τοῦ πάγου μέσα στὰ ποτήρια.

Εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς ἀμέτρητες μέρες τοῦ Ἀγίου καὶ κατὰ συνέπεια σχόλη ὅλη τὴν ἡμέρα.

Τὰ καφενεῖα εἶναι γεμάτα κόσμος καὶ ἡ πράσινη χλόη τῆς Ἑσπλανάδας ἀρμονίζεται μὲ τὶς χαρούμενες φορεσιῆς τῶν κοριτσιῶν τῆς Κέρκυρας.

Ὁ Τζάριαν συνέρχεται ἀπὸ τὴν ἀφηρημάδα πού τοῦ προκαλοῦν πάντα τὰ εβδομαδιαίτικα ἄρθρα του γιὰ τὴν Ἀρμένικη λογοτεχνία καὶ συζητάει εὐχάριστα γιὰ τὴν τέχνη τοῦ θεάτρου τῶν σκιῶν:

Κάτω ἀπὸ διαφορετικὲς μορφές ὁ Καραγκιόζης πέρασε μέσα ἀπὸ τὴν Τουρκία καὶ τὴ Μέση Ἀνατολή, ὅπου ὁ μαυρομάτης ἀνθρωπάκος εἶχε, ἀντὶ τὸ πελώριο πιθηκίσιο χέρι, ἓνα φαλλὸ τῶν ἰδίων διαστάσεων. Μεταφρασμένος στὴν Ἑλληνικὴ δὲν συμβολίζει πιά τὸ πορνογραφικὸ χιούμορ, ἀλλὰ κάτι τὸ πιὸ λεπτό: τὴν ἐνσάρκωση τοῦ Ἑλληνικοῦ χαρακτήρα.

Αὐτὸ εἶναι ἓνα πολὺ γόνιμο θέμα. Ὁ ἐθνικὸς χαρακτήρας, λέει ὁ Τζάριαν, βασίζεται στὴ δημιουργία τοῦ θεάτρου. Ὁ Χάξλεϋ κάνει κάπου τὴν παρατήρησι ὅτι οἱ Ἄγγλοι δὲν ἤξεραν πῶς θὰ ἔπρεπε νὰ συμπεριφέρεται ὁ Ἄγγλος κι' αὐτὸ ὡς ὅτου δημιουργήθηκε ὁ Φάλσταφ· τῶρα ὁ ἐθνικὸς χαρακτήρας εἶναι τόσο καλὰ ξεκαθαρισμένος πού ὁ καθένας ξέρει τί νὰ περιμένει ἀπὸ τὸν κοινὸν ἐγγλέζικο τύπο.

Σχετικὰ μὲ τοὺς Ἕλληνας, ὁ ἐθνικὸς χαρακτήρας βασίζεται στὴν ἰδέα τῆς μιζέριας καὶ τοῦ μεταναστισμοῦ μὲ τὴν προσπάθεια νὰ ἐπιτύχουν, ὅτι καλύτερο ἔχει ὁ τριγύρω τους κόσμος καὶ τὰ καταφέρνουν μὲ τὴν ἀδολή τους πονηριά. Πρόσθεσε τὸ ἀλάτι τοῦ αὐτοκατήγορου χιούμορ τους καὶ θάχης τὸν ἀθάνατον Ἕλληνα: Ἐναν ἀνθρώπον ὀρμητικὸ, ἀνυπόμονο, καυχισιάρη, εὐκολο στὶς συμπάθειές του μὲ ἐφευρετικότητά κι' ἄλλη τόση εὐκολία ἀφομοίωσης. Ἐναν δεῖλὸ καὶ ταυτόχρονα ἤρωα. Ἐναν ἀνθρώπο πού καταξοφᾷται ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ φυσικοῦ καὶ ἡρωϊκοῦ του πνεύματος ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ τῆς ἀνέλπιδης δυνάμεως τῆς λογικῆς ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Στὴ μέση τῆς συζήτησης αὐτῆς καταφθάνει ὁ Νέμιεκ καὶ ὁ Πίλτερς πού βρίσκουν ἓνα ἀθωότατο γοῦστο νὰ τυραννοῦν τὸν Τζάριαν, ἐνῶ ὁ μικρὸς Ἰβάν χοροπηδάει γύρω τριγύρω σὰ σφῆ-

κα περιμένοντας νὰ νυχτώσῃ. Ἐπειδὴ ὁ Νέμιεκ κι' ἐγὼ ἔχουμε νὰ κάμουμε μερικὲς ἀγορὲς φεύγουμε μὲ τὴν ὑπόσχεση νὰ βρεθοῦμε στὴν «Πέρδικα» νὰ πιοῦμε ἓνα ποτῆρι κρασί καὶ μετὰ νὰ ξεκινήσουμε ὅλοι μαζί γιὰ τὸ θέατρο τῶν σκιῶν.

Στὸ μικρομάγαζο τοῦ Νομικοῦ τοῦ εἰδλιοδέτη οἱ σκιὲς κρέμονται ἀπὸ τοὺς θόλους στὸ θάθος. Δένει γιὰ λογαριασμὸ μας μερικὰ τετράδια γιὰ σκίτσα. Πιὸ μακρὰ, στὸ στενὸ πού ἐμεῖς τὸ ὀνομάσαμε «ὁδὸν Κνίσσης», τὰ πνεύματα λογιῆς—λογιῆς λιχουδιῶν συνομιλοῦν μέσα σ' ἓνα πελώριο καζάνι: ψάρια, κρέας, ψωμί, κρεμμύδια. Οἱ βουνηῖοι κατέβηκαν γιὰ νὰ χορέψουν. Μιὰ στιγμὴ βλέπω φευγαλέα τὸ Μπάρμπα—Νικόλια σκυμμένο πάνω ἀπὸ τὸ μπάγκο ἐνὸς ὑπαίθριου μανάβη νὰ παζαρεύῃ δειλὰ γιὰ τὴν τιμὴ ἐνὸς πεπονιοῦ. Ὁ Γέρω—Σωτήρης σεριανίζει μὲ τὰ Κυριακάτικα του ρούχα χαζεύοντας μὲ τὶς ζωνές καὶ τὰ οὐρλιάτσια τῶν μικροπωλητῶν ἐνῶ ἡ μαυρομάτα κορούλα του περπατᾷ στὸ πλάι του γλύφοντας γλυκά. Δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ χάσιμο καὶ δὲν τολμῶ νὰ πιάσω κουδέντα μαζί του. Θὰ στρέψῃς μὲ τὸ καίκι ἀπόψε; φωνάζει ὁ Σωτήρης, ἢ μήπως ἦρθες μὲ τὸ μικρὸ «Λόρδικο».

Κατὰ τὶς ἑφτά ἡ ὥρα περίπου, κεφαῖοι ἀπὸ τὸ σπουδαῖο κρασί τῆς «Πέρδικας», διασχίζουμε τὴ μικρὴ γοχλακισμένη πλατεῖα κοντὰ στὴν Ἐκκλησιὰ τοῦ Ἁγίου καὶ ψάχνουμε νὰ βροῦμε τὸ δρόμο γιὰ τὸ μέρος ὅπου θὰ δοθῇ ἡ παράστασις, μέσα ἀπὸ τὶς ἀλέες τῆς Βενετσιάνικης πόλης, ἐνῶ πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας, στὰ μπαλκόνια, οἱ γυναῖκες κουτσομπολεύουν, ἀγγίζοντας κάθε τόσο ἢ μιὰ τὰ χέρια τῆς ἄλλης.

Σ' ἓνα μικρὸ, χωσμένο σ' ἓνα λάκκωμα, κῆπο, κοντὰ στὸ ἰταλικὸ σχολεῖο, τὰ φῶτα καὶ τὰ μουρμουρητὰ τοῦ κόσμου μᾶς δείχνουν τὸ μέρος: ἓνα ἀξιοθαύμαστο ἐμπόριο γαζόζας καὶ γλυκῶν γίνεται μὲ τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου καὶ τοὺς χωρικούς πού κάθονται στριμωγμένοι στὴ μικρὴ πλατεῖα μπροστὰ στὸ ἐκτυφλωτικὰ ἄσπρο σεντόνι, ὅπου σὲ λίγο θὰ κἀνῃ τὴν ἐμφάνισή του ὁ ἤρωάς μας. Δυὸ βιολιά κι' ἓνα τούμπανο μᾶς ξεκουφαίνουν κι' ἓνα εἶδος θορυβώδικης εἰσα-

γωγῆς πού κάθε τόσο διακόπτεται ἀπὸ τὶς φωνές τῶν παιδιῶν καὶ τὸ χαρακτηριστικὸ «πόπ» τῶν μπουκαλιῶν τῆς γαζόζας. (Καὶ μιὰ ἐνδιαφέρουσα σημείωση: Ἡ γαζόζα δὲν ἔχασε ποτέ τὶς συμπάθειές της στὸ Κερκυραϊκὸ κοινὸ, ἀπὸ τὴν πρώτη φορὰ πού τὴν ἔφεραν οἱ Ἕλληνοὶ στὴν ἐποχὴ τῆς ἀγγλικῆς κατοχῆς στὰ Ἴονια νησιά. Σὲ μερικὰ μέρη, σὰν τὴν ταβέρνα τοῦ Κανόνη, μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν ἀγοράσῃ μὲ σὲ μικρὲς πῆλινες μπουτιλλίτσες, πού μᾶς θυμίζουν τὴν παιδικὴ μας ἡλικία, καὶ εἶναι τόσο αἰσθητικὰ ὠραῖες, σὰν τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ λυχνάρια, πού ἀφθονοῦν στὸ μουσεῖο.)

Τὰ καθίσματά μας εἶναι κατάφατσα καὶ ἡ ὀρχήστρα μπορεῖ νὰ γρατσουνίζῃ κάτω ἀπὸ τὴ μύτη μας: ἡ πούληση τῆς γαζόζας αὐξάνει σημαντικὰ χάρη στὸν Ἰβάν Τζάριαν, πού κατάφερε τὸν πατέρα του νὰ μᾶς ἀγοράσῃ ἀπὸ μιὰ γιὰ τὸν καθένα. Ὁ Πίλτερς προτιμᾷ τὸ μαντολάτο, ἐνῶ ὁ Νίμιεκ ἔχει ἀγοράσει ἕνα χωνὶ γεμάτο φουστίκια. Κι' ἔτσι ἐφωδιασμένοι εἴμαστε ἔτοιμοι γιὰ τὸν Καραγκιόζη, πού σίγουρα τὰ ἑλληνικά του θὰ μᾶς ἀπογοητεύσουν πῶς πολὺ ἀπὸ τὰ μπαγιατικά του ἀστεῖα.

Τώρα οἱ λάμπες τῆς ἀπετυλίνης ἔσβυσαν στὸ φράχτη καὶ ἡ σειρὰ τῶν ἀνυπόμονων προσώπων φωτίζεται ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ λαμπεροῦ σεντονιοῦ μὲ τὴν κόκκινή του κορνίζα. Οἱ ἠθοποιοὶ κάνουν τὶς τελευταῖες τους ἐτοιμασίες καὶ κάθε τόσο μιὰ σκιά διασχίζει τὸ πανὶ καὶ τὰ χωριατόπουλα φωνάζουν ξαναμμένα, μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς σύντομα θὰ ἐμφανισθῇ ὁ ἥρωάς τους. Ἡ ὀρχήστρα ὁμῶς συνεχίζει τὴν τρομερὴ μονοτονία της σ' αὐτὴ τὴ φωνακλάδικη παράσταση. Στὴν ἄκρη τῆς σειρᾶς βλέπω τὸ Γέρω-Νικόλα, πού βλέποντας νὰ τοῦ χαμογελοῦμε, νοιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ κάμῃ μιὰ χειρονομία γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ ἴδιο ἐπίπεδο μὲ μᾶς. Σπρώχνει τὸν πωλητὴ τῆς γαζόζας, καθαρίζει θεορυνθωδῶς τὴ μύτη του σ' ἕνα κόκκινο μαντήλι καὶ φωνάζει στὸν καφετζῆ, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ δρόμου μὲ ὄση δύναμη ἔχει. «Ἐ! πούσαι, Νικόλα: ἕνα ὑποδρύχιο γιὰ τὸ ἐγγονάκι μου, παρακαλῶ!»

Τὸ ἐγγονάκι τοῦ Νικόλα θὰ προτιμοῦσε μιὰ γαζόζα, ἀλλὰ ἔχει ἀρκετὴ πείρα καὶ λεπτότη-

τα γιὰ νὰ διακόψῃ τὸ μεγάλο παιδί. Κάθεται μὲ τὴν ἀβεβαιότητα ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του ἐνῶ τὸ γκαρσόνι μὲ γρηγοράδα θέλους φτάνει ἀπὸ τὸ καφενεῖο μὲ τὸ ὑποδρύχιο πού δένει ναι τίποτε ἄλλο, ἀπὸ ἕνα κουταλάκι γεμάτο γλυκὸ μαστίχι σ' ἕνα ποτήρι νερό. Τίποτα παραπάνω, τίποτα παρακάτω. Καὶ ἡ ἱεροτελεστία εἶναι ἀπλούστατη: τρώτε πρῶτα τὸ γλυκὸ καὶ πίνετε ὕστερα τὸ νερὸ γιὰ νὰ φύγῃ ἡ γλύκα ἀπὸ τὸ στόμα. Ἐνῶ τὸ ἀγοράκι ἐκτελεῖ αὐτὴ τὴν ἱεροτελεστία καὶ ἐνῶ ὁ γέρο-Νικόλας κυττάζει γύρω-τριγύρω μὲ φανερὴ ἱκανοποίηση, γιὰτὶ ἐπροκάλεσε μιὰν ἐξαιρετικὴν ἐνόχληση καὶ ἔκσνε κάτι τὸ πρωτότυπο, ἡ ὀρχήστρα ἐγάζοντας τὸ τελευταῖο της στρίγγλισμα, ξεψυχᾷ.

Τώρα ἡ ἀνυπομονησία φτάνει στὸ κατακόρυφο τῆς ἔντασής της, γιὰτὶ πίσω ἀπὸ τὸ σεντόνι ἀκούονται οἱ γνώριμοι ἤχοι τῶν μαστουριῶν. Αὐτὸ εἶναι τὸ σύνθημα γιὰ τὴν ἔναρξη τῆς παράστασης. Τὸ πλῆθος παίρνει μιὰ βαθειὰν ἀσπνοὴ οἰκειότητος κι' εὐχαρίστησης. μόλις ἡ φιγούρα τοῦ μεθύστακα τοῦ Χατζηαδάτη ἀρχίζει νὰ σκαμπανεβάξῃ στὸ σεντόνι μὲ τὰ πελώρια φρύδια του καὶ νὰ μουρμουρίζῃ μερικὰ λογάκια σὰν εἰσαγωγὴ.

— «Νὰ ὁ Χατζηαδάτης, φωνάζουν τὰ παιδιά τῆς πρώτης σειρᾶς μὲ διαπεραστικὴ ξαναμμένη φωνή, ἐνῶ ὁ γέρο-Νικόλας στρέφοντας τὴν ἀπὸ πίσω σειρὰ λέει δυνατὰ γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουμε: «Νὰ ὁ μπερμπάντης ὁ Χατζηαδάτης». ὅσο ὁμῶς καὶ νὰ θέλῃ νὰ χοντράνῃ τὴ φωνή, δὲ μπορεῖ νὰ κρύψῃ τὴ συμπάθειά του, γιὰτὶ εἶναι γνωστὸ πόσο βλάκας εἶναι ὁ Χατζηαδάτης. Εἶναι γιὰ τὸν Καραγκιόζη ὅτι ὁ Δρ Οὐάτσον γιὰ τὸ Σέρλοκ Χόλμς: τὸ θῦμα του καὶ ταυτόχρονα ὁ τροφολόγος του.

Μόλις παρουσιάζεται ὁ Χατζηαδάτης ἡ ὀρχήστρα ἀρχίζει ἕνα εὐθυμο σκοπὸ—ὁ συνθηματικὸς του σκοπὸς—πού σκεπάζει ὅλο τὸ μονόλογό του καὶ γι' αὐτὸ ἀρχίζει νὰ τινάζῃ ἀγαναχτισμένα ὅλο του τὸ σῶμα καὶ νὰ διατάζῃ σιωπὴ ξαναρχίζοντας τὰ ἐπισηνήματα καὶ τὶς στρίγγλιές. Φαινομενικὰ ὅλα αὐτὰ εἶναι γλιαρὰ. Τίποτε δὲν τοῦρχειται δεξιά. Εἶναι φτωχὸς, δὲν δὲν μπορεῖ νὰ πληρώσῃ τὸ νοῖκι, τώρα τελευ-

ταία κάποιος τὸν πέταξε ἔξω μὲ τὶς κλωτσιές καὶ τὸν ἔδειρε κατὰ λάθος καὶ γενικῶς ὅλα τοῦ πᾶνε στραβά. Νά γιατί τρυγυρνᾷ ἀπεγνωσμένα στοὺς χαρτονένιους δρόμους μὲ τ' ἀνάγλυφα σπῆτια ψάχνοντας νὰ ἐρῆ ἓνα φίλο καὶ φυσικὰ δὲν ὑπάρχει ἄλλος φίλος πού νὰ κάνει γιὰ τὸ Χατζηαδάτη ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Καραγκιόζη. Χτυπᾷ ἐπίμονα τὴν πόρτα μιᾶς καλύβας καὶ φωνάζει. «Καραγκιόζη, εἶσαι μέσα;» καμμιά ἀπάντηση. ἡ ἀναμονὴ τῶν παιδιῶν καταστᾷ ἀγωνία. — «Εἶσαι μέσα; ρωτᾷ πῶς ἐπίμονα ὁ Χατζηαδάτης. ἐπιτέλους ἓνα παράθυρο ἀνοίγει καὶ πετιέται τὸ κεφάλι τοῦ ἥρωα. Ἀμέσως τὰ παιδιά ξεσποῦν σὲ φωνές καὶ χαρούμενα ἐπιφωνήματα, ἐνῶ ἐπιβάλλεται ἡ σιωπὴ γιὰ νὰ μὴ χαθῆ οὔτε μιὰ λέξη ἀπὸ τὸ διάλογο ποὺ πρόκειται νὰ διαμειθῆ.

Ὁ Καραγκιόζης ἔχει μιὰ πελώρια γαμπὴ μύτη, καμπούρα καὶ τὸ χέρι πού ἀνασέραμε παραπάνω. Ἔχει ἓνα βλοσυρό, χωρὶς βλέφαρα μάτι, μαῦρο σὰν ὄριμο μούρο.

—Θέλεις νὰ μιλήσης μὲ τὸν Καραγκιόζη; ρωτᾷ μὲ ὕφος προφυλακτικό. Ἄν εἶναι γιὰ τὸ ἐνοίκιο, λυποῦμαι πολὺ, ἀλλὰ ὁ Καραγκιόζης δὲν εἶναι μέσα: ἂν εἶναι γιὰ τὰ χρήματα πού τοῦ δώσανε τὴν περασμένη ἑβδομάδα, σοῦ τᾶστρεψε καὶ δὲν πιστεύω νὰ τὸ ξέχασες. Καὶ ξαναχάνεται στοὺς σπῆτια, ἐνῶ ὁ Χατζηαδάτης ξαναχτυπάει τὴν πόρτα.

Τώρα προβάλλει τὸ κεφάλι ἐνός ἀπὸ τ' ἀμέτρητα παιδιά τοῦ Καραγκιόζη: ὁ πατέρας του εἶναι στοὺς κρεβάτι καὶ δὲν θέλει νὰ τὸν ἀνησυχοῦν: ὁ Χατζηαδάτης ἰκετεύει μὲ τὴν ἔρρινη φωνή του γιὰ νὰ πῆ κάτι στὸν Καραγκιόζη, ἀλλὰ ἡ σύζυγος τοῦ Καραγκιόζη ἀρνεῖται κατηγορηματικά. Ἐπιτέλους στὴ μέση τοῦ διαλόγου ἀναφέρεται καὶ ἡ λέξις ψωμί, πού μόλις εἰπωθεῖ, ἀνοίγει ἡ κεντρικὴ πόρτα τῆς καλύβας καὶ ὁ Καραγκιόζης πετιέται ἔξω καὶ ἀρχίζει νὰ ρωτᾷ μὲ ὕφος πειναλέο καὶ γεμάτο ἐλπίδες. — Εἶπες ψωμί Χατζηαδάτη; Ἄκουσ τὴ λέξη ψωμί;

Ὁ Χατζηαδάτης ψάχνεται καὶ βρίσκει ἓνα

ξεροκόμματο: τὸ δίνει στὸν πεινασμένο Καραγκιόζη, πού δέχεται τώρα νὰ συζητήσῃ μαζί του ὅσον καιρὸ θέλει. Καὶ πραγματικὰ ὁ διάλογος διαρκεῖ ἀρκετὰ καὶ κάθε τόσο ὁ Καραγκιόζης τὸν ποικίλει μὲ τὶς προσφιλεῖς του δικοπές: «Μιὰ ὁμορφὴ γυναῖκα, εἶπες; Κράτα τὴν ὅσο μπορεῖς μακριὰ ἀπὸ μένα. ἡ ὁμορφιά μου κι' ἡ χάρη μου καὶ πρὸ πάντων ἡ κοινωνικὴ μου θέση θὰ τὴν κάμουν νὰ μ' ἐρωτευθῆ ἀμέσως».

Τὸ κοινὸ διασκεδάζει μ' αὐτὲς τὶς παρέμβολες γιὰ τὴν φιλαρέσκεια κι' ἡ πεποίθησις τοῦ Καραγκιόζη γιὰ τὴν ὁμορφιά του εἶναι ἐκεῖνο πού πρὸ παντός τὸν χαρακτηρίζει καὶ πού κάμνει τὸν κόσμον νὰ ξεκαρδίζεται. Ἄλλὰ τὸ πρόβλημα πού τυρανᾷ τὸν Χατζηαδάτη εἶναι κοινωνικό: «Γιατί οἱ ἄλλοι νάχουν ἄμαξες καὶ ὑπηρέτες κι' ἐγὼ ὄχι;» — «Γιατί στ' ἀλήθεια;» ἐπιθεβαιώνει ὁ Καραγκιόζης, ἐνῶ μὲ τὴ φαντασία του οἰκονομιέται μὲ τὸ φρούτα τοῦ ἀπέναντι μανάθη. «Νὰ σοῦ πῶ!» ἀποφασίζει στοὺς τέλος ὁ ἥρωάς μας. «Θὰ σᾶρσες νὰ γίνης Πρωθυπουργός;» Ὁ Χατζηαδάτης μ' ὅλη τὴν πείρα πού ἔχει γιὰ τὴν ἰκανότητα τοῦ Καραγκιόζη, νὰ μπερδεύῃ τὰ πράγματα, δέχεται ἀμέσως. «Πολὺ ὠραῖα λοιπόν» λέει ὁ Καραγκιόζης, «ἔχεις τίποτα ψηλά; ξέρεις ὅτι πρέπει νὰ μαζέψουμε ψήφους» ὁ Χατζηαδάτης πρὸς δυστυχίαν του ἔχει μόνο δύο δραχμὲς πού κάνει τὴν ἀνοησία νὰ βγάλει ἀπὸ τὴ τζέπη καὶ νὰ τὶς δείξῃ.

Ἀπὸ τὸ κατάμαυρο μάτι περνᾷ μιὰ λαίμαργη λάμψη καὶ τὰ παιδιά (πού ξαίρουν ὅτι ὅπως δὴποτε ὁ Χατζηαδάτης θὰ χάσῃ τὶς δραχμὲς) ξεσποῦν στὰ γέλια. ὁ Καραγκιόζης διαπιστώνει πρῶτα ὅτι οἱ δραχμὲς δὲν εἶναι κάλπικες καὶ μετὰ ἀποφασίζει νὰ κάμῃ τὸ συντομώτερον καὶ τοὺς δύο τους πλούσιους μὲ μιὰ ἀπὸ κείνες τὶς ἐπικερδεῖς καὶ γρήγορες ἐπιχειρήσεις, γιὰ τὶς ὁποῖες εἶναι περίφημο τὸ Ἑλληνικὸ του πνεῦμα. Ὁ Χατζηαδάτης σὰν τὸ Ντόκτορ Οὐάτσον δὲν εἶναι καὶ πολὺ πεπεισμένος καὶ μὲ μεγάλη δυσἀρέσκεια χωρίζεται ἀπὸ τὶς δραχμὸς του.

(ἀκολουθεῖ)